



Arrest

nr. 194 048 van 23 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekster, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, komt op 18 augustus 1998 als minderjarige samen met haar ouders België binnen. Op 24 augustus 1998 vragen haar ouders asiel aan. Op 22 januari 1999 neemt de adjunct-adviseur van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Op 9 augustus 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de ouders van de verzoekster. Bij arresten nrs. 101.146 en 101.151 van 23 november 2001 verwerpt de Raad van State de beroepen tot nietigverklaring van deze beslissingen.

1.2. Op 17 september 1999 dienen de ouders van de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 3 januari 2002 beslist de minister van Binnenlandse Zaken het ongunstig advies van de kamer van de Commissie voor Regularisatie te volgen.

1.3. Op 25 mei 2005 komt de verzoekster opnieuw als minderjarige samen met haar ouders België binnen. Haar ouders vragen op 26 mei 2005 opnieuw asiel aan. Op 13 juni 2005 wordt hun asielaanvraag door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken onontvankelijk verklaard. Uit de feitenuiteenzetting in de nota met opmerkingen blijkt – en de verzoekster betwist niet – dat op 8 augustus 2005 de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van weigering van verblijf neemt.

1.4. Op 13 september 2005 en op 18 april 2006 dienen de ouders van de verzoekster een tweede en een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Op 15 juni 2007 worden deze aanvragen zonder voorwerp verklaard.

1.5. Op 10 juli 2007 dienen de ouders van de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 17 september 2007 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 23 december 2008 ongegrond bevonden.

1.6. Blijkens de feitenuiteenzetting in de nota met opmerkingen dienen de ouders van de verzoekster op 3 november 2008 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en wordt de aanvraag op 7 oktober 2009 ongegrond bevonden.

1.7. Op 8 januari 2009 wordt aan de ouders van de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.8. Op 26 januari 2009 dienen de ouders van de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.8.1. Nadat de aanvraag uit punt 1.8. op 22 oktober 2009 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 7 juni 2012 ongegrond bevonden. Deze beslissing wordt op 18 januari 2013 ingetrokken, waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 98 965 van 15 maart 2013 de afstand van het er tegen ingestelde geding vaststelt.

1.8.2. Op 12 februari 2013 wordt de in punt 1.8. bedoelde aanvraag opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Nadat deze beslissing op 7 mei 2013 wordt ingetrokken, stelt de Raad bij arrest nr. 107 790 van 31 juli 2013 de afstand van het er tegen ingestelde geding vast.

1.8.3. Op 13 mei 2013 wordt de aanvraag opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond bevonden en wordt aan de ouders van de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.9. Op 19 april 2009 dienen de ouders van de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.9.1. Op 4 augustus 2010 wordt de aanvraag uit punt 1.9. ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Bij arrest nr. 82 467 van 5 juni 2012 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.9.2. Op 9 augustus 2011 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.9.3. Op 2 oktober 2012 worden de aanvragen bedoeld in punt 1.9. en 1.9.2. onontvankelijk verklaard.

1.10. Op 12 januari 2012 wordt aan de ouders van de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.11. Op 5 januari 2017 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 189 195 van 29 juni 2017 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.12. Op 24 juli 2017 wordt aan de verzoekster opnieuw bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Aan Mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te

begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.⁽¹⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verblijft reeds sedert 11.02.2017 op het grondgebied van de Schengenstaten. Betrokkene heeft de wettelijke toegelaten verblijfsduur overschreden.

Het feit dat betrokkene een dossier wettelijke samenwoning met de heer B. S. (...) heeft lopende, geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bovendien blijkt uit het administratieve verslag van PZ Antwerpen dd. 24.07.2017 dat deze aanvraag reeds geannuleerd werd door de heer B. S. (...)

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 3 EVRM en van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de uiteenzetting onder het feitenrelaas en de stukken uit het administratief dossier (gekend onder het oude dossiernummer: 4.755.407), waaruit blijkt dat verzoekster zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

Verzoekster is een 21-jarige vrouw.

Zij heeft de nationaliteit van Bosnië en Herzegovina, maar heeft geen binding met dit land. Verzoekster is sinds haar 2e levensjaar woonachtig in België, toen zij meekwam met haar ouders naar België. Zij is al geruime tijd gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken, eerst als minderjarige thans als meerderjarige (zie het oude dossiernummer: (...)).

Als minderjarige was verzoekster afhankelijk van haar ouders. Omdat zij evenwel geen duurzaam verblijfsrecht verkregen, heeft verzoekster thans ook geen verblijfsrecht.

Zij verbleef evenwel sinds haar tweede levensjaar in België. Zij groeide op in België en is volledig vereenzelvigd met de taal en de waarden en normen van het land. Zij is in geen enkel opzicht te onderscheiden, behoudens haar verblijfsstatuut. Haar sociaal netwerk bevindt zich alhier, terwijl zij geen binding heeft met het land waar zij de nationaliteit van bezit.

Zij verkreeg ook nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten als meerderjarige, tot verzoekster op 5 januari 2017 tijdens een routinecontrole werd staande gehouden. Zij verkreeg hierop een bijlage 13 betekend. Tegen dit bevel werd een beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij uw Raad. Bij arrest nr. 189 195 van 29 juni 2017 (RvV (...) / VIII) werd dit bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd.

De verwerende partij moet hiermee rekening te houden, gelet op artikel 8 EVRM. Het volledige sociale netwerk van verzoekster bevindt zich in België. Zij is hier opgegroeid.

Deze elementen moeten ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulić v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("*immigrés établis*") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96).

Het gegeven dat verzoekster alhier verbleef sinds haar tweede levensjaar in België, zij opgroeide in België en zij volledig is vereenzelvigd met de taal en de waarden en normen van het land, maakt dat verzoekster moet worden beschouwd als een "gevestigde migrant". Het geheel van haar sociale banden valt derhalve onder de bescherming van artikel 8 EVRM (privé-leven).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

3. Uw Raad oefent een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing.

Uw Raad gaat in eerste instantie na of de administratieve overheid een belangenafweging heeft gemaakt en onderzoekt vervolgens of op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken.

Indien dit het geval is, kan uw Raad voorts nagaan of die belangenafweging niet kennelijk onredelijk is en heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn privéleven en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en handhaven van de openbare orde.

Door de verzoekende partij werd betoogd dat de gemachtigde heeft nagelaten om op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging te betrekken en dat de belangenafweging door de gemachtigde op basis van de betrokken elementen kennelijk onredelijk is en niet heeft geresulteerd in een "fair balance".

Op geen enkele manier blijkt dat er belangenafweging heeft plaatsgevonden, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, waarbij op een zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken.

In de bestreden beslissing (stuk 1) wordt enkel gesteld als volgt:

"Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezin-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639) "

De gemachtigde stelt aldus:

- een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezin-of privéleven (het resultaat van de belangenafweging);*
- uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft geoordeeld dat artikel 8 EVRM geen vrijgeleide geeft om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen (een algemene opmerking);*
- en een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, volgens de rechtspraak van de Raad van State (een algemene opmerking).*

De gemachtigde komt aldus tot het resultaat dat de bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, geen inbreuk zou uitmaken op het privé-leven van verzoekster. De verwijdering zou bijgevolg een gerechtvaardigde inmenging uitmaken. Dit is het schijnbare resultaat van de uitgevoerde belangenafweging door de verwerende partij ("een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezin-of privéleven"). De algemene opmerkingen dat "een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM" en "uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft geoordeeld dat artikel 8 EVRM geen vrijgeleide geeft om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen" vormen schijnbaar de elementen die werden overwogen in de belangenafweging.

Er kan dus worden gesteld dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt onder artikel 8 EVRM. Dit volgt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing.

Indien een belangenafweging werd uitgevoerd, dient vervolgens te worden onderzocht of op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken.

De verzoekende partij benadrukt ten stelligste dat de verwerende partij heeft nagelaten om op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging te betrekken.

In de belangenafweging betreft de verwerende partij ten onrechte niet dat verzoekster sinds haar tweede levensjaar in België verbleef. Zij groeide op in België en is volledig vereenzelvigd met de taal en de waarden en normen van het land. Zij is in geen enkel opzicht te onderscheiden, behoudens haar verblijfsstatuut. Haar sociaal netwerk bevindt zich alhier, terwijl zij geen binding heeft met het land waar zij de nationaliteit van bezit.

De feiten zijn de verwerende partij nochtans genoegzaam bekend (zie het oude dossiernummer: (...)).

Hieruit blijkt dat alle belanghebbende elementen niet op een zorgvuldige wijze werden betrokken in de afweging en de betrokken belangen niet correct en nauwgezet zijn afgewogen bij het nemen van de bestreden beslissing: de verwijderingsmaatregel.

Hierdoor dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

4. De verzoekende partij merkt bovendien op dat het niet aan haar noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om de belangenafweging in de plaats van de bevoegde overheid uit te voeren (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Dit behoort tot de bevoegdheid van de verwerende partij. De bevoegde overheid dient hierbij bovenvermelde principes, zoals bevestigd door het EHRM, te hanteren als leidraad.

Hierdoor dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

5. Ondergeschied, indien voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing tot het opleggen van een verwijderingsmaatregel, alsnog zou blijken dat er een belangenafweging conform artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn uitgevoerd, quod non, blijkt minstens dat de gemachtigde de formele motiveringsverplichting schendt. Op geen enkele manier blijkt immers dat de verwerende partij met de voorgeschiedenis van verzoekster in België heeft rekening gehouden. Men beperkt zich tot de stelling dat de verzoekende partij niet meer in het bezit is van een geldig verblijf en de scheiding slechts "tijdelijk" zou zijn.

De veruitwendigde motieven in de bestreden beslissing maken niet duidelijk of de belangen van de verzoekende partij concreet werden overwogen, evenmin in welke mate dit het geval is. Ter zake is geen enkele motivering opgenomen. Nochtans zijn deze motieven van doorslaggevend belang omdat ze niet zouden opwegen tegen het algemeen belang van de Staat.

De verzoekende partij heeft er dan ook alle belang bij om te weten of alle belangen werden overwogen. En, zo ja, over welke belangen gaat het? En welk gewicht werd hieraan toegekend?

Een afdoende motivering is niet aangetoond. Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een beleidsvrijheid heeft om de belangenafweging uit te voeren;*
 - En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn.*
- (zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).*

De verzoekende partij wordt geen afdoende inzicht verschaft in de belangenafweging van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit is nochtans het doel van de formele motiveringsverplichting.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing benadrukt dat de verwijdering van het grondgebied slechts "tijdelijk" zou zijn.

Er wordt echter geenszins verklaard wat onder "tijdelijk" wordt verstaan (een aantal maanden? Een half jaar? Een jaar? Of langer?), terwijl dit een belangrijk element vormt van het betoog van de verwerende partij. Dergelijke formulering is zeer algemeen en abstract. Dit stelt verzoekster niet in staat de in casu doorslaggevende motieven te kennen die de bestreden beslissing dragen, hetgeen een schending betekent van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest grondrechten EU en artikel 74/13 Vreemdelingenwet."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 8 EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster betoogt dat zij sinds haar tweede levensjaar in België woonachtig is, dat haar sociaal netwerk zich volledig alhier afspeelt en dat zij geen enkele binding heeft met haar land van herkomst. Verzoekster bekritiseert dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen belangenafweging zou zijn gemaakt in het licht van artikel 8 E.V.R.M..

Verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat een schending van artikel 8 E.V.R.M. niet aannemelijk gemaakt.

Immers maakt verzoekende partij slechts op uiterst summiere wijze gewag van een "sociaal netwerk" dat zij in België zou hebben opgebouwd, zonder meer. Nochtans dient diegene die zich beroept op (een schending van) artikel 8 E.V.R.M. op gedetailleerde wijze het bestaan van een privéleven dan wel familie- of gezinsleven in de zin van voormeld artikel aan te tonen.

In dat opzicht kan worden verwezen naar volgende rechtspraak:

"Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. 17 februari 2011, nr. nr. 56 202)

Er kan alleen maar vastgesteld worden dat verzoekster zich beperkt tot een zeer algemeen betoog ("het sociaal netwerk bevindt zich in België" (sic)), en dat zij aldus niet in concreto, noch op precieze wijze het bestaan van een privé en/of familie- of gezinsleven in België aantoonst in de zin van artikel 8 E.V.R.M..

In de mate dat zij aanvoert dat haar sociaal netwerk zich in België bevindt, dient daarbij opgemerkt dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 E.V.R.M., zoals wordt bevestigd in volgende rechtspraak:

"Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM" (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824)." R.v.V. nr. 118.733 dd 12.02.2014

"In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren" R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013

Verzoekster toont bijgevolg niet aan een door artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezins- en privéleven in België te leiden.

Daarenboven werd de bestreden beslissing gemotiveerd op grond van artikel 8 EVRM, meer bepaald in functie van de relatie die verzoekster had met de heer B. S. (...) en waaraan deze laatste bovendien een einde zou hebben gemaakt. In dat opzicht staat in de bestreden beslissing inderdaad vermeld dat een tijdelijke scheiding om zich in de regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 EVRM en ook dat de aanvraag tot wettelijke samenwoning van verzoekster en de heer B. S. (...) reeds geannuleerd werd.

Waar verzoekster stelt dat de motivering inzake artikel 74/13 en artikel 8 EVRM onvoldoende zou zijn, moet gerepliceerd dat noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 8 EVRM vereisen dat

uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepalingen is overgegaan.

In het navolgend arrest van de R.v.V. nr. 169 594 dd. 10 juni 2016 wordt inderdaad andermaal bevestigd dat artikel 74/13 Vw. geen uitdrukkelijke motiveringsplicht oplegt in hoofde van de beslissing nemende overheid, doch dat de Raad voor Vreemdelingenbetwisting als annulatierechter wel kan nagaan of bepaalde bepalingen aangaande de waarborgen op onder meer gezins- en familielevens geschonden werden door het nemen van de bestreden beslissing.:

"Vooreerst wordt erop gewezen dat uit deze bepaling geen uitdrukkelijke motiveringsplicht kan worden afgeleid. Dit neemt niet weg dat de Raad als annulatierechter wel kan nagaan of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen." (onder meer R.v.V. nr. 167 196 dd 4 mei 2016)

Gelet op wat voorafgaat kan bezwaarlijk gesteld worden dat de bestreden beslissing een onrechtmatige inbreuk zou betekenen op het privé, gezins-en/of familielevens van verzoekster in de zin van artikel 8 E.V.R.M. dan wel van artikel 74/13 Vw., laat staan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn in het licht van deze bepalingen.

Het enige middel is niet ernstig."

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen stelt de verzoekster *"zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 3 EVRM"* te beroepen, doch zij zet nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij deze bepaling door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster reeds sedert 11 februari 2017 op het grondgebied van de Schengenlidstaten verblijft, zodat zij *"de wettelijke toegelaten verblijfsduur overschreden (heeft)"*, dat het gegeven dat zij een dossier wettelijke samenwoning lopende heeft haar niet automatisch recht op verblijf geeft en dat *"de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven"*, waarbij wordt verwezen naar een arrest van de Raad en naar *"de vaste rechtspraak van de Raad van State"*. Ten slotte wordt er in de bestreden beslissing nog overwogen dat uit een administratief verslag van de PZ Antwerpen van 24 juli 2017 blijkt dat de aanvraag tot registratie van de wettelijke samenwoning werd geannuleerd.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de

uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekster ondergeschikt opwerpt dat de formele motiveringsplicht wordt geschonden doordat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris haar voorgeschiedenis in België in rekening heeft gebracht, wordt erop gewezen dat artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)) en dat deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588), temeer nu de verzoekster geen blijk geeft van het bestaan van een gezins- of familieleven of van contacten in België die een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Ook in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan niet worden gelezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in zulke situatie omtrent artikel 8 van het EVRM of om het even welke andere hogere rechtsnorm die in theorie de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg zou kunnen staan, dient te motiveren waarom een schending daarvan niet aan de orde is.

Waar de verzoekster aanvoert dat in de bestreden beslissing wordt benadrukt dat de verwijdering van het grondgebied slechts “*tijdelijk*” zou zijn, doch dat geenszins wordt verklaard wat onder “*tijdelijk*” wordt verstaan, wordt er op gewezen dat dit (onder meer) afhangt van de houding van de verzoekster zelf die in haar land van herkomst een verblijfsaanvraag kan indienen en van de complexiteit van deze mogelijke aanvraag, zodat van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden verwacht dat hij dit nader concretiseert.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het

begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

Te dezen werpt de verzoekster op dat zij als 2-jarige met haar ouders naar België kwam, dat zij geen binding meer heeft met haar land van herkomst, dat zij opgroeide in België en volledig vereenzelvigd is met de taal en de waarden en normen van dit land en dat haar sociaal netwerk zich hier bevindt. Ze stipt aan als meerderjarige nog nooit een bevel om het grondgebied te verlaten te hebben gekregen tot op 5 januari 2017, maar dat dit bevel werd vernietigd door de Raad bij arrest nr. 189 195 van 29 juni 2017. Voorts voert zij aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft nagelaten om alle relevante feiten en omstandigheden in de belangenafweging te betrekken. Zij stipt aan dat het element dat zij sinds haar tweede levensjaar in België verblijft niet in de beoordeling werd betrokken en herhaalt dat zij is opgegroeid in België, dat zij volledig vereenzelvigd is met de taal en de waarden en normen van het land en dat haar sociaal netwerk zich in België verbindt. Voorts verwijst ze naar het administratief dossier en stipt zij aan dat de feiten de gemachtigde bekend zijn.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de verzoekster niet kan worden bijgetreden waar zij laat gelden dat zij als *“een gevestigde migrant”* dient te worden beschouwd omdat zij sinds haar tweede levensjaar in België verbleef, hier is opgegroeid en vereenzelvigd is met de taal en waarden en normen van dit land. Zij is immers geenszins een gevestigde vreemdeling, maar wel een onwettig in het Rijk verblijvende vreemdeling. Voorliggende zaak kan dan ook niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als *“gevestigde vreemdelingen”*, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland).

In de situatie van een verblijf dat steeds als illegaal of precair te beschouwen is, dienen uitzonderlijke omstandigheden voorhanden te zijn opdat er sprake kan zijn van een positieve verplichting in het kader van artikel 8 van het EVRM. Te dezen licht de verzoekster, hoewel het haar zelf niet ten kwade kan worden geduid dat zij op jonge leeftijd samen met haar ouders naar België is gekomen, nergens – op voldoende duidelijke wijze – toe welke voldoende intense sociale of andere contacten zij op het Belgisch grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Zij wijst er weliswaar op dat haar *“sociaal netwerk”* zich in België bevindt, doch zij licht op generlei wijze toe waaruit haar netwerk bestaat, noch brengt zij hieromtrent stavingstukken aan. Bovendien beaamt zij dat de aanvraag van haar en haar partner om wettelijke samenwoning door haar partner werd geannuleerd en stelt zij in de feitenuiteenzetting van haar verzoekschrift dat hun relatie ondertussen is beëindigd. Ook door te wijzen op het loutere feit dat zij sinds haar twee jaar in België woont, toont de verzoekster niet *in concreto* aan dat zij hier een beschermingswaardig privéleven heeft. Aldus slaagt zij er niet in het bestaan van een beschermingswaardig privéleven aan te tonen.

Bovendien slaagt de verzoekster er evenmin in om de overweging in de bestreden beslissing *“dat een tijdelijke scheiding om zich in de regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 EVRM”* te weerleggen of te ontkrachten. Zij maakt niet aannemelijk dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, haar privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel immers niet tot een verbreking of een *“ernstige aantasting”* van de relatie tussen een vreemdeling en diens *“sociale netwerk”*. Bovendien kunnen moderne communicatiemiddelen de verzoekster in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar sociale contacten en haar privéleven met hen verder te onderhouden en belet niets de sociale contacten van de verzoekster om haar te komen bezoeken in haar herkomstland. Door er louter op te wijzen dat niet duidelijk is wat onder *“tijdelijk”* dient te worden verstaan, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“een tijdelijke scheiding om zich in de regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 EVRM”*. Zij brengt immers geen concrete elementen aan die erop wijzen dat het zou gaan om een scheiding van een zodanige duur dat een schending van artikel 8 van het EVRM aan de orde is.

Ten slotte moet worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te respecteren.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekster geen disproportionaliteit aan tussen haar persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar privéleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Aldus toont zij niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.2. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.3.3.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen beroept de verzoekster zich op de hierboven, onder punt 3.3.3.1., besproken elementen van haar privéleven. In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan evenwel niet worden gelezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met het privéleven van de betrokken vreemdeling. Uit deze bepaling blijkt enkel dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. De verzoekster laat evenwel na *in concreto* uiteen te zetten van welk kind het hoger belang diende te worden onderzocht, of waarin dit hoger belang dan wel zou bestaan. Zij voert tevens geen elementen aan die erop wijzen dat zij in België een gezins- of familieleven heeft. Evenmin voert zij elementen aan met betrekking tot haar gezondheidstoestand.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan

niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN